

Evoluce, tedy pokus a omyl

Než začnu, moji milí čtenáři, dnešní látku rozebírat, je nutno podotknout, že nejde o vědeckou studii, ale o prachsprostý pokus o humor. Jen jsme se se sousedem u piva zamysleli, jak to naše lidstvo vzniklo a dělali si z toho legraci. Já jsem si začal psát poznámky, jelikož mě ta debata velmi bavila. Samozřejmě se pokusím dodat i fakta z hodin dějepisu ve škole, ale vzhledem k tomu, že jsem školy ukončil někdy před čtyřiceti lety, nebudou to informace úplně platné.

První pokus a zároveň omyl

Nemají se náhodou planety jako třeba Mars, nebo Jupiter krásně? Jen tak si poletují vesmírem a nemají nájemníky, co jim ubližují. Žádné skládky, žádné ozónové díry, jestli mají ropu, tak jim ji nikdo

nekrade a tak dál. Planeta Země to prostě prohrála.

Nějakou náhodou vznikla buňka, a ta se spojila s další vzniklou buňkou, až z toho vzniknul první mikroorganismus.

Takže: Příroda vymyslela nejdříve nějaké ty prvky, ale zkoušela to dál. Tak to zvětšovala a zvětšovala, až dospěla k obřím dinosaurům a podobným monstrům. „Aha!“ řekla si příroda. „Těch se mi sem moc, na tu mrňavou Zemičku nevejde!“ Zamyslela se, a tak zavolala na meziplanetární ústřednu a povolala pomoc. Záchraná meziplanetární služba (ZMS) poslala asteroid a problém byl vyřešen. Prostě omyl. Ale má to i pozitivní stránku: Existuje banda nadšenců, co se hrabou v hlíně, nachází kosti těch praještěřů a mají z toho obrovskou radost.

Pak píšou vědecké studie a nezlobí. Z toho má příroda taky radost, protože tito neškodí.

Ale jak to všechno začalo

Příroda si vymyslela roztodivná zvířata. Beznohá, ponorná, okřídlená, tedy vzduchoplavná, ale i vícenohá, suchozemská. Ale jelikož je příroda veselá kopa, chtěla se pobavit, a tak vymyslela dvounožce, tedy donutila čtyřnožce, aby chodil po dvou. Čekala náramnou bžundu. Že to bude neohrabané a vrávorající a že se nasměje. Humor ji však později přešel. Nějakým omylem se dvounožec dostal k tajným spisům přírody a začal přemýšlet. Příroda sice zavolala na ZMS, ale došly asteroidy. Přírodě zamrzl úsměv a stala se bezradnou. Člověk (tak se sám nazval) jí začal vládnout.

Dvounožec má problém

Tím, že k pohybu člověk používá jen dvě končetiny, došlo k tomu, že ty dvě zbytečné, se začaly nudit. Nadávaly mozkou, že jsou k ničemu a mozek jim začal vymýšlet roztodivné úkoly. „Hele, vemte ten klacek a nohy vás donesou někam, kde to položíte.“ A tak dál. Ruce byly tak nějak spokojené.

ochlupení a dnes jsme obaleni, krom vlastní kůže, spodní kůží, na ní další a v zimě ještě dalšími vrstvami, abychom nezmrzli.

Už tenkrát asi začaly v jeskyních nudící se matky, hlídající potomky, vymýšlet různé tvary kůží. A tak ta s hezkýma nohama nosila malou kůži a ta stydlivější velkou kůži.

No vidíte. Dnes je možno vidět nahatce jen na nudaplážích, a když se někdo odhaluje jinde, končí v rukou policie.

Obydlí

Původně jsme se před nečasem ukrývali v jeskyních. Tam plápolal oheň a v něm se škvířili různí čtyřnožci s kytkami a dalšími přísadami postupně objevenými badateli, rýpaly. Ale jeskyní byl docela bytový nedostatek, a tak mozek ve spolupráci s rukama začal ze dřeva, nebo i kamenů stavět první domy. Různě jsme to oplácávali blátem, aby tam netáhlo. Tehdy vznikli první architekti. Tady se bude spát, tady vařit a jíst... To bude takhle velké, toto menší. Před domem se pěstovaly jedlé kytky a v ohradách čtyřnožci. Ale také okřídlení dvounožci. Byli také jedlí, a navíc vypouštěli oválné předměty, co se taky daly pozřít.

Dnes máme obydlí roztodivných velikostí a tvarů a stojí to sakra peněz. Ach jo, peníze!

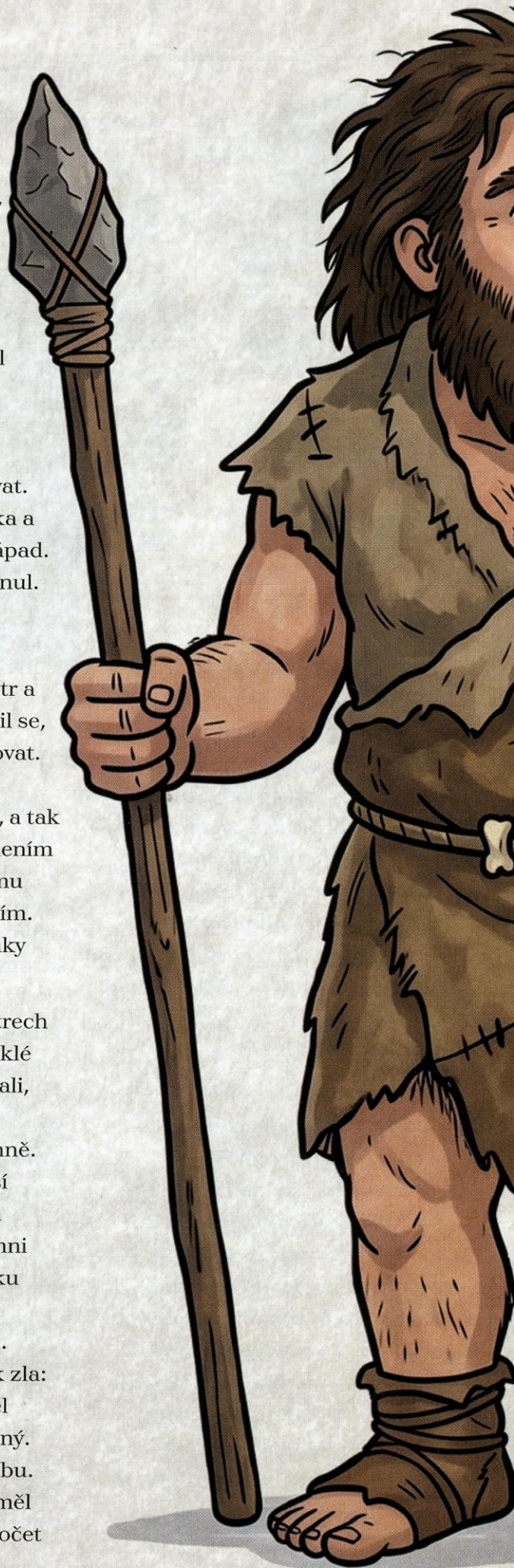
Umění

Jak se mozek snažil těm rukám vymyslet aspoň nějakou činnost, rozhodl a rukám nakázal, ať něco vyrýpou do stěny jeskyně. Ruce vzaly šutr a rýpaly do skály a vylezlo z toho něco jako mamut, nebo co. Jindy zase navrhl rukám mlátit klackem do čehokoli. Ruce mlátily a ostatní to začalo bavit. Začali do rytmu poskakovat. Máme tu prvního bubeníka a tanečníky. To byl dobrý nápad. Mozek si konečně odpočinul.

Měna

Jakýsi rýpal objevil šutr a v něm něco lesklého. Nudil se, a tak se to jal nějak vydolovat. Když se podařilo, začal s pokusy. Jíst se to nedalo, a tak do toho vzteky mlátil kamením a vznikla placička. To se mu zalíbilo a ukázal to ostatním. Najednou všichni chtěli taky takové hezké placičky.

Postupně se pak v šutrech objevily různě barevné lesklé věci. Rýpalové rýpali a rýpali, aby bylo placiček víc a víc. Nejdříve to vypadalo nevinně. Daly se z toho vyrobit lepší pazourky, zdobilo se s tím tělo... Ale protože to všichni chtěli, obětovali za placičku slepici, krávu, nebo třeba z hlíny uplácanou nádobu. No, a to byl teprve začátek zla: Vznikly peníze! Kdo neměl kupu placiček, byl nešťastný. Neměl slepici, ani tu nádobu. Kdo měl hodně placiček, měl slepic povícero, krav nespočet a nádobí a honosný dům.

Druhy lidí

Už jsme jich výše potkali několik. Tak třeba odchycení čtyřnožce vyžadovalo lovce. Ale zlenivěli, a na to máme pracovníky na jatkách. Vznikl i obor bylinkářů. Psal jsem o módních návrhářích, potažmo pak švadlenách a krejčích. Pak i o stavitelích a projektantech. Rýpalech a objevitelích. Ten dvounožec ale šel dál.

Ten původní placičkář totiž způsobil daleko více. Vznikly tedy ty peníze, za které si koupíš vlastně skoro cokoli. (Když je máš.) A tak vznikly banky a máme tu bankéře, pokladní, účetní, daňové poradce, zloděje, policisty, soudce, exekutory... Ach jo, proč jsi rýpale rýpal? Ale on by rýpal někdo jiný. Tak se ti omlouvám, rýpale první.

Ale abych nebyl skeptický, chci se vrátit zpět k té přírodě.

Staré dobré časy

Viděli jste někdy psa nebo slepici, aby hrabala v zemi? Jistěže ano. Pes si zahrabává poklad: kost. Slepice slídí po žížalách beznohých, ale i po vícenožcích. Hlad je hlad. Ale dočkat se, že vám slepice vyhrabe hroudu zlata, toho se nedočkáte.

Krtek, ať živ pod zemí, nehledá zlato, ale umí majitele zahrádky pěkně rozohnit. Zahradník si ale neuvědomuje, jak mu kypří půdu. Stačí rozhrabat a je to. Na co rýč. Nasadit krtky a čekat s hráběmi. Proč se zlobit?

Konečně se příroda pobavila

Čekala dlouho. Ale mozek s rukama vymyslely konečně něco vtipného. Konečně ten dvounožec neohrabaně vrávorá. Totiž zkazilo se ovoce a zase: Lakomec sadař nemínil úrodu vyhodit a našel způsob, jak to zkažené zkapalnit. Mozek je super vynález přírody. Zkapalněné ovoce dovedlo dvounožce stát se zase čtyřnožcem. To se mohla příroda potřhat smíchy. Dokonce pohyby některých připomínají beznožce. V tu chvíli se příroda v záchvatu smíchu bála o život. Tak zase volala ZMS, ale asteroidy ještě nebyly naskladněny.

Příroda to nakonec ustála a ráda se dívá na nové příběhy dvounohých, čtyřnohých a beznožců. Aspoň nějaká zábava.

Abych to nějak uzavřel

Vždy, když píšu povídky, upíjím správně zkažený chmel. Ale příroda se mi nechechtá. Nechá mne být, protože se snažím vyloudit úsměv dalším dvounožcům. A to má příroda ráda. Protože usměvaví neublíží ani přírodě, ale ani nikomu jinému.

Já se u psaní povídek pro vás, moji milí čtenáři, usmívám. Tak doufám, že i vy.

Váš HyPulík

